

De Ster

Zuster Amy Brown Lyman

(Zie blz. 70)

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang

No. 5

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

Doch tevergeefs eeren zij Mij, leerende leerlingen die geboden van menschen zijn. Matth. 15:9.

INHOUD

GODS HANDELINGEN MET DEN MENSCH	door Anthony W. Ivins	67
BIJ DE VOORPAGINA		70
VAN DE REDACTIE:		
DE GELIJKENISSEN VAN JEZUS		72
SONNET	van Albert Verweij	73
OM TE ONTHOUDEN		73
DE KLEINE JOHANNES	door Frederik van Eeden	74
VRAGEN VAN PROTESTANTEN		77
TER AFWISSELING		79

„DE STER“ VAN 1939 WEER COMPLEET.

LAAT OOK DIT JAARGANG WEER
INBINDEN IN LINNEN BAND
MET GOUDEN LETTERS.

Een sieraad voor Uw boekenkast.

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden
Telefoon 20950 - Giro 79376

GOD'S HANDELINGEN MET DEN MENSCH

door wijlen President ANTHONY W. IVINS.

Vervolg

De bijeenvergadering voorspeld.

De plaats, waar het verspreide Israël zou worden vergaderd, was duidelijk aangewezen. Niet de eilanden der zee waren als zoodanig bestemd, noch de open vlakten, doch in de toppen der bergen, in een land dat tevoren woest was geweest, doch dat eenmaal zou bloeien als een roos, zou het rust vinden.

Dat een werk, hetwelk ten doel had de overwinning der zonde, de onderwerping van Satan en zijn verbanning van de aarde, ingeleid zou kunnen worden en voortgang hebben zonder tegenstand zijnerzijds, was niet te verwachten. Wetende dat de hemelsche legerscharen zich hebben toebereid op de laatste groote worsteling tusschen de machten van het licht en van de duisternis, vecht hij thans met een hevigheid als nooit tevoren om de plannen van den Almachtige te verijdelen.

Het herstelde Evangelie moet aan de geheele wereld worden gepredikt.

Het Evangelie des koninkrijks moest aan de geheele wereld worden verkondigd, allen volken tot een getuigenis. In 1837 werden Heber C. Kimball, Orson Hyde en anderen voor dit doel naar Engeland gezonden.

Velen waren er, die de waarheid aannamen en een dag werd vastgesteld, waarop de doopplechtigheden zouden plaats hebben. Deze dag zou een Zondag zijn.

Pogingen van den booze om Gods plannen te verijdelen.

De pogingen, door Satan in het werk gesteld om de plechtigheid op den vastgestelden Zondag te verhinderen, worden door Heber C. Kimball als volgt medegedeeld: „Terwijl ik aldus bezig was, werd ik door een onzichtbare macht met groote kracht geslagen, zoodat ik buiten bewustzijn op den grond viel. Het eerste, wat ik mij daarna herinnerde was, dat ik door de Ouderlingen Hyde en Richards werd ondersteund. Zij baden voor mij. Ik richtte mij op en terwijl ik op mijn bed zat, zagen wij in een visioen de booze geesten voor ons, tanden knersend en met groote woede vervuld. Zij kwamen op ons af gelijk een leger, dat ten strijde trekt.

Orson Hyde zegt, in een lateren brief aan Heber C. Kimball: „Ieder detail van deze gebeurtenis ligt mij nog even vers in het geheugen alsof het zoo juist is gebeurd. Terwijl u bewusteloos op de vloer lag en daarna op het bed, waarop wij u hadden gelegd, stond ik tusschen u en de duivels en voerde met hen een gevecht van man tegen man, totdat zij in aantal begonnen te verminderen en uit de kamer verdwenen.”

Pogingen en methoden van den tegenstander.

In zijn pogingen om de herstelling van het Evangelie te verhinderen niet geslaagd zijnde, nam Gods tegenstander zijn toevlucht

tot vooroordeel, valsheid en verkeerde voorstelling van zaken om de menschen tegen de waarheid op te zetten. Laster, vervolging en in sommige gevallen de dood, werden het deel van de ouderlingen der Kerk, waar zij ook gingen. Hiermede niet tevreden, nam Satan al zijn listen en vernuft te baat om degenen, die met God een verbond hadden gesloten, van Zijn Kerk weg te trekken, hetgeem hem helaas meer malen is gelukt.

Wat de vijand van alle gerechtigheid suggereert.

Hebt gij ooit de gevolgen onderzonden van de verschillende pogingen van den vorst der duisternis om uw geloof te vernietigen? Heeft hij u wel eens in het oor gefluisterd, toen gij neder knielde om te bidden, dat er toch niemand was om u te hooren en te antwoorden? Heeft hij nooit, ten tijde dat uw gebed niet werd beantwoord zooals ge u had voorgesteld, u wijs trachten te maken, dat bidden onzin is? Hebben geloof en hoop toen niet plaats gemaakt voor twijfel en onzekerheid? Heeft hij nooit getracht, door vleierij en loftuigen, u in den waan te brengen, dat ge groot en sterk zijt en Gods hulp niet noodig hebt? Heeft hij nooit geprobeerd u over te halen Gods wetten te veronachtzamen en de wetten des lands niet te eerbiedigen en u desondanks gerechtvaardigd te voelen? Al deze influisteringen komen van den vijand van alle gerechtigheid, op wiens macht en kracht ik uw aandacht wenschte te vestigen. Indien wij de suggesties van dien kant omzetten in daden, bevinden wij

ons in den greep van Satan, waaraan slechts door oprechte bekeering te ontkomen is.

Hoe kunnen wij ons tegen de aanvallen van den vijand beveiligen?

Welke middelen staan ons ten dienste om ons voor de influisteringen van Satan ontoegankelijk te maken? Door een rechtvaardigen en oprechten levenswandel. En door voortdurende gemeenschap met den Vader door het gebed. Het gebed is de sleutel, waarmede dit Evangelietijdperk werd geopend. Het is de weg, dien ook de Heiland bewandelde; het is de poort, welke den berouwvollen zondaar de terugkeer tot God mogelijk maakt. Vergeet, Heiligen der Laatste Dagen, deze bron van kracht niet! Bid, zowel alleen in uw binnenkamer als temidden van uw gezin en vestig uw volle vertrouwen op uw Hemelschen Vader; leg uw toekomst in Zijn handen! Bedenk, dat de macht van den booze niet gebroken is, integendeel: hij regeert heden de wereld! De begeerte naar macht, de hebzucht en de haat, die de aarde thans regeeren, zijn zijn werk!

Hoe wij Gods wil kunnen weten.

Iemand zeide eens tot mij: „Wat heeft het toch voor nut dit of dat te trachten? Gods wil geschiedt en daarmee afgeloopen.”

De moeilijkheid is juist, dat van den beginne tot nu toe, Zijn wil door de overgroote meerderheid der menschen nog nooit is gedaan.

Het was niet Gods wil, dat Zijn kinderen omkwamen in den vloed; herhaaldelijk riep hij hen tot bekeering, hen belovende, dat zij niet vernietigd zouden worden,

indien zij tot Hem wilden terugkeeren.

Het was niet Zijn wil, dat Israël zou worden verstrooid en de Joden lijden, zooals zij geleden hebben. Het is niet Zijn wil, dat oorlog en bloedvergieten de aarde tot een hel maken. Deze toestanden bestaan tengevolge van het ongelof van het menschdom, dat weigert gehoor te geven aan de woorden des Heeren, zooals die door Zijn dienstknechten de profeten tot ons komen.

Herhaaldelijk heeft God de menschheid tot bekeering geroepen, herhaaldelijk heeft Hij aangekondigd, dat verlossing komen zou, indien zij zich weder tot Hem wilden wenden en het kwade verzaken. In deze bedee-ling des tijds heeft Hij gezegd, dat Zion reeds verlost zou zijn geweest, als het volk meer geloof had betoond. Zijn wijzelf niet vaak getuige geweest van de onvermijdelijke gevolgen voor hen, die den booze gehoor geven? Nooit tevoren in deze tijden en, naar ik geloof, ook in vroegere tijden, is de noodzakelijkheid van bekeering duidelijker gebleken dan thans.

De volkeren hebben opnieuw geweigerd naar Gods vermaan tot vrede te luisteren.

Het was niet Gods wil, dat wij den grootsten oorlog zouden beleven, dien de wereld ooit heeft gekend, noch is het Zijn wil, dat de naties heden ten dage tegen elkander zijn verdeeld en oorlogswolken opnieuw de horizon verduisteren, den vrede in de wereld en de gansche beschaving met ondergang bedreigende.

Al deze dingen geschieden, omdat de mensch niet naar de stem van zijn Schepper wil luisteren, die hem aanspoort in vrede en eensgezindheid te leven met zijn naaste. Vrede kan elk oogenblik de wereld gaan beheerschen, indien de menschen in oprecht pogen zich slechts willen aaneensluiten om den oorlog te voorkomen.

Gij moogt er om lachen als ge wilt en het tegen spreken, het feit blijft evenwel, dat in de geschiedenis dezer tijden nimmer een zoo groote kans den menschen is geboden om een duurzamen vrede te vestigen, als heden ten dage.

Onder den invloed van het onmetelijke, groote leed, dat de groote oorlog over hen had gebracht, hadden de naties toestanden in het leven kunnen roepen, die den oorlog voor goed onmogelijk hadden gemaakt, doch zij wilden niet luisteren. Opnieuw betraden zij den breeden weg, die naar het verderf leidt. Opnieuw hebben hebzucht, trots en machtsbegeerte de overhand genomen. Opnieuw voelt de eene natie zich verheven boven de andere en vormen al deze ondeugden weer een groot gevaar, dat de wereld en de beschaving bedreigt.¹⁾

(Zie vervolg blz. 71).

¹⁾ Deze woorden, achttien jaren geleden gesproken, blijken thans van profetische beteekenis te zijn geweest. De oorlogswolken, die zich toen reeds aan den politieken hemel afteekenden, hebben hun sinistren last boven het hardnekkige en afvallige menschdom uitgestort.

BIJ DE VOORPAGINA

Belangrijke veranderingen in Kerkambtenaren

VANSALT-LAKE-CITY werd bericht ontvangen van de reorganisatie van de Hulp- en Jeugdverenigingen der Kerk. De nieuwe aanstellingen zijn met ingang van 1 Januari 1940 van kracht geworden.

De Heiligen in Europa zullen met belangstelling kennis nemen van de aanstelling van Zuster Amy Brown Lyman, voormalige presidente der Zusters-Hulpverenigingen in alle Europeesche zendingen tot presidente van de gezamenlijke Hulpverenigingen der geheele Kerk, in totaal omvattende 80.000 leden. Marcia K. Howells werd tot eerste raadgeefster en Donna Durant Sorensen tot tweede raadgeefster benoemd, terwijl Vera Whihe R. Pohlman tot algemeene secretaresse werd aangesteld, Zuster Lyman werd als eerste raadgeefster in het Presidentschap der Hulpverenigingen ontslagen om Louise Y. Robison als presidente op te volgen. Kate M. Barker, tweede raadgeefster, en Julia A. F. Lund, algemeen secretaresse, werden tegelijk met Zuster Robison van hun ambt ontheven. De nieuwe presidente der Zustershulpverenigingen heeft bijna haar geheele leven aan het Kerkwerk gewijd, waarvoor zij de grootste belangstelling koestert. Zij heeft 30 jaar lang in de Z.H.V. gewerkt, 15 jaar als secretaresse, en sedert October 1928 als eerste raadgeefster van Zuster Robison. Twee jaar lang, van 1936 tot 1938 stond zij aan het hoofd van alle vrouwenorganisaties der Kerk

in Europa, terwijl haar echtgenoot, Dr. Richard R. Lyman, President van de Europeesche Zending was. In dien tijd bezocht zij alle Europeesche zendingsvelden, uitgezonderd Palesitna en Zuid-Afrika. De raadgeefsters en de secretaresse zijn vrouwen van groote ervaring in kerkelijke- en burgerlijke aangelegenheden en worden voor hun nieuwe ambt uitermate geschikt geacht.

Louise Y. Robison heeft de Z.H.V. als hoofd sedert 1928 gediend. Zij was van deze organisatie de zevende presidente. Onder haar leiding heeft de Z.H.V. vele van haar plannen ten uitvoer gebracht, waardoor deze groote en zeer verbreide erkenning heeft gevonden. Zij heeft een groot aandeel in het Welvaart-programma der Kerk gehad en heeft thans een propaganda op touw gezet om het ledental tot 100.000 op te voeren, ook onder de menschen van het platteland.

Zuster Robison wordt in de Kerk algemeen bemind en bewonderd.

In de reorganisatie van het Jeugdwerk komt het oppertoezicht aan Mevr. Mary Green Hinckley. De verkiezing der raadgevers en de leden van het algemeen bestuur zullen later worden bekend gemaakt.

Het nieuwe hoofd van het Jeugdwerk heeft een lange, werkzame loopbaan in de Kerk achter den rug. Zij is Engelsche van geboorte en kwam als jong meisje met haar moeder naar

Utah. Zij heeft practisch in alle organisaties der Kerk gearbeid. Zij is tevens gediplomeerd verpleegster en heeft als zoodanig dienst gedaan in de Salt-Lake kliniek. Mevr. Hinckley is de echtgenote van President Bryant S. Hinckley, voormalig president van de Liberty Stake en tot onlangs president van de Zending in de Noordelijke Staten, waar Mevr. Hinckley presidente was van de Z.H.V. en J.V.O.O.V.

Mevr. Hinckley volgt Mej. May Anderson op, die 50 jaar van haar leven aan het Jeugdwerk heeft gegeven, eerst als algemeene secretaresse en later als raadgeefster van Mevr. Louise B. Felt. In 1925 kwam zij aan het hoofd te staan. Ook Mej. Anderson is een Engelsche, uit

Schotsche ouders geboren, die in 1883 naar Utah gingen. Onder de leiding van Mej. Anderson is het ledental der jeugdorganisaties tot 119.859 gestegen. Zij werd in Februari 1938 openlijk voor haar werk onderscheiden en aan het einde van de Wereldoorlog werd zij in het bijzonder vermeld voor haar arbeid ten bate van de kinderafdeeling van het departement van Arbeid der Vereenigde Staten. Tegelijk met Mej. Anderson zijn haar raadgeefsters Mevr. Isabella S. Ross en Mevrouw Edith Hunther Lambert en de algemeene secretaresse Mary R. Jack van hun ambt ontheven. Ook zij hebben langdurig en vruchtdragend werk in deze groote organisatie verricht.

* * *

God's handelingen met den mensch

(Vervolg van blz. 69)

Moge de tijd spoedig komen, dat de wereld zich van het kwade zal afwenden en zich naar het goede keeren.

God geve, dat de tijd spoedig komt, dat de bewoners dezer wereld, door ondervinding wijs geworden, zich mogen ontdoen van alles, wat hen van de leerstellingen van den Verlosser verwijderd houdt; dat zij zóó ver-

nederd mogen zijn, dat er niet één meer is, die weerstand biedt, wanneer de tijd der verlossing gekomen zal zijn.

Dat God ons allen moge zegenen, ons sterk make in rechtvaardigheid en goede werken, opdat onze voet onwankelbaar moge zijn op het pad, dat ons naar Zijn tegenwoordigheid terugvoert, is mijn gebed in den naam van Jezus Christus. Amen.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Maart

Lukas 9:23-24. „Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.”

* * *

AVONDMAALSVERS

O, God, help ons om te verstaan
Het groot verzoeningswerk gedaan,
Door Jezus, Uw geliefden Zoon,
Den Levensvorst, een God der goën.

1 MAART 1940

VAN DE REDACTIE

DE GELIJKENISSEN VAN JEZUS

ER IS IN de wereld geen grooter leeraar geweest dan Jezus Christus, de Nazarener en nimmer zal er onder de menschen één opstaan, die Hem evenaart. Er zijn in den loop der eeuwen gedachten van wijsgeeren te boek gesteld, die juweelen zijn van wijsheid en schoonheid, doch geen van deze kan wedijveren in glans en schittering met de doeltreffende en verheven gelijkenissen van den Zaligmaker. Doeltreffend door hun zinrijke en praktische voorbeelden uit het dagelijksch leven van het toenmalige Israël, verheven door hun eenvoud.

Jezus Christus was niet alleen Gods Zoon, die als zoodanig macht had de stormen te doen luwen, de zieken te genezen, de blinde ziende, de lammen gaande te maken en de dooden tot het leven terug te roepen, Hij was ook een liefdevol, wijs en praktisch Mensch. Wat dit laatste betreft: Zijn van erbarming en zachtmoedigheid getuigende gelijkenissen bewijzen dit. Denken wij hier slechts aan den verloren zoon en het verloren schaap. Jezus gebruikte voor Zijn gelijkenissen vaak beelden uit een bedrijf, waarmede de Joden uit die dagen vertrouwd waren: De landbouw. Dit teekent Zijn praktischen zin.

Een van de schoonste is die van den zaaier. (Zie Matth. 13).

Hoe treffend juist geeft Hij hierin weer, wat het zaad van Zijn Evangelie, uitgestrooid in

de harten der menschen, weder-
varen kan.

En wat al facetten heeft dit schitterend juweel! Ziehier één ervan:

...„En als hij zaaide, viel een deel van het zaad bij den weg”....

De landman, met groote afgemeten stappen over den akker schrijdend, werpt met forsche hand het zaad voor zich uit. Doch de wind steekt op en een deel van het zaad waait over de voor op den weg, die langs den akker loopt. Een verstandig zaaier, dit ziende, neemt bijtijds zijn maatregelen en zorgt dat niet wederom zaad op den weg komt, waar het niet hoort.

Geen verstandig Heilige der Laatste Dagen valt zijn naaste voortdurend lastig met zijn boodschap, die deze niet verstaat en waarvan hij zich toornig afwendt.

Indien de landman ook dien weg tot vruchtbaar akkerland wil maken, moet eerst het harde wegdek worden weggebroken en verwijderd en verschillende andere maatregelen moeten worden genomen, alvorens hij met zaaïen kan beginnen. Zoo ook moet het hart van den naaste worden verzacht, vóór het zaad van Gods Koninkrijk daar kan ontkiemen. Doch daartoe is vaak veel liefde en zelfverloochening noodig van de zijde van den zaaier.

Met het oog hierop krijgen de woorden van Jezus: „Zoo iemand achter Mij wil komen, die ver-

loochene zichzelfven . . ." een bijzondere beteekenis, want het zou kunnen gebeuren, dat dank zij die zelfverloochening, deze volgeling het harde hart van zijn naaste heeft gebroken en in hem een metgezel heeft verworven. En al ware het, dat het gedurende zijn geheele leven bij dien éénen metgezel blijft, hoe groot zal zijn vreugde niet met hem zijn in het Koninkrijk der Hemelen.

En als hij dat heeft bereikt, dat hij zijn naaste heeft gewonnen n.l., dan is dat niet geschied door veelheid en schoonheid van woorden, doch door daden, door voorbeeld. Dit is een van de verborgen lessen uit de gelijkenis van den zaaier.

Een andere schoone gelijkenis is die van het onkruid. Doch daarover een ander maal.

* * *

Sonnet

van Albert Verweij.

O Man van Smarte met de doornenkroon,
O bleek bebloed gelaat, dat in den nacht
Gloeit als een groote, bleeke vlam, — wat macht
Van eindloos lijden maakt uw beeld zoo schoon?

Glanzende Liefde in een damp van hoon,
Wat zijn uw lippen stil, hoe zonder klacht
Staart ge af van 't kruis — hoe licht gij soms zoo zacht
God van Mysterie, Gods bemindste Zoon!

O Vlam van Passie in dit koud hee!al!
Schoonheid van Smarten op deez' donkre aard!
Wonder van Liefde, dat geen sterfling weet!

Ai mij! ik hoor aldoor den droeven val
Der dropp'len bloeds en tot den morgen staart
Hij me aan met groote liefde en eind'loos leed.

* * *

Om te onthouden

Het besef, dat ons nog veel ontbreekt, is de eerste stap op den weg der beterschap.

Als wij strijd hebben met ons geweten, is het recht onveranderlijk aan zijn kant.

Slechts de waarlijk eenvoudigen en de waarlijk grooten dragen hun ziel op hun gelaat.

De meeste wijsheid ontvangt men in de school des levens.

Het plezier der kinderen is een voornaam bestanddeel van het levensgeluk der ouders.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

HIJ HERINNERDE zich dat hij in zijn zak nog een beschuitje had. Een rond beschuitje, van Huntley en Palmers. Toen hij het te voorschijn haalde, bemerkte hij eerst hoe klein hij geworden was. Hij kon het nauwelijks met twee handen tillen en begreep niet hoe het nog in zijn broekzak gezeten had.

„Dat is zeer kostbaar en zeldzaam!” riep het konijntje. „Dat is een kostbaar geschenk!”

Eerbiedig liet het aan beiden den toegang vrij. Het was donker in het hol en Johannes liet Windekind maar vóórgaan. Spoedig zagen zij een bleekgroen lichtje naderen. Het was een glimworm, die welwillend aanbood hen voor te lichten.

„Het belooft een genoeglijke avond te worden,” zeide de glimworm onder 't voortgaan. „Er zijn al veel gasten. Gij zijt elfen, naar mij toeschijnt, — niet waar?” De glimworm keek daarbij eenigszins wantrouwend naar Johannes.

„Gij kunt ons als elfen aandielen,” antwoordde Windekind.

„Weet ge dat uw koning van de partij is?” ging de glimworm voort.

„Is Oberon hier? Wel dat doet mij recht veel genoegen,” riep Windekind — „ik ken hem persoonlijk.”

„O?” zeide de glimworm — „ik wist niet dat ik de eer had” . . . en zijn lichtje ging bijna uit van schrik. — „Ja! Z.M. houdt gewoonlijk meer van de buitenlucht, maar voor een liefdadig doel is

hij altijd te vinden. Het zal wel een luisterrijk feest zijn.”

Dat was het inderdaad. De groote zaal in het konijnenhol was prachtig versierd. De vloer was platgetreden en met geurig thijm bestrooid; — dwars voor den ingang hing een vleermuis aan de achterpooten. Deze riep de namen der gasten af en diende tevens als gordijn, dat was een zuinigheidsmaatregel. De wanden der zaal waren smaakvol gedecoreerd met dorre bladen, spinnewebben en kleine hangende vleermuisjes. Tallooze glimwormen kropen daartusschen en over de zoldering rond, en vormden een alleraardigste bewegelijke verlichting. Er was aan 't eind der zaal een troon gebouwd van stukjes vermolmd hout, die licht gaven. Dat was een mooi gezicht!

Er waren veel gasten. Johannes voelde zich maar half thuis in de vreemde menigte en drong dicht tegen Windekind aan. Hij zag er vreemde dingen. Een mol sprak druk met een veldmuis over de fraaie verlichting en de decoratie. In een hoekje zaten twee dikke padden hoofdschuddand tegen elkaar te jammeren over het aanhoudend droge weer. Een kikvorsch poogde gearmd met een hagedisch een wandeling door de zaal te maken, — wat hem slecht afging, daar hij verlegen en gejaagd was en telkens te ver sprong, waarbij hij soms de wandversiering danig in wanorde bracht.

Op den troon zat Oberon, de elfenkoning, omringd door een klein gevolg elfen, die eenigszins

minachtend op de omgeving neerzagen. De koning zelf was naar vorstenwijze allermijnzaamst en onderhield zich vriendelijk met verschillende gasten. Hij kwam van een reis uit het Oosten — en had een vreemd gewaad van schitterend gekleurde bloembladen aan. Zulke bloemen groeien hier niet, dacht Johannes. Op het hoofd droeg hij een donkerblauw bloemkelkje, dat nog een frisschen geur verspreidde, als was het zooeven geplukt. In de hand hield hij den meeldraad van een lotosbloem als koningsstaf.

Alle aanwezigen waren vol stillen lof over zijn goedheid. Hij had het maanlicht in de duinen geroemd en gezegd dat de glimwormen hier bijna even schoon waren als de Oostersche vuurvliegen. Ook had hij met genoegen naar de wandversiering gekeken en een mol had zelfs opgemerkt, dat hij goedkeurend met het hoofd had geknikt.

„Ga mede,” zei Windekind tot Johannes, „ik zal u voorstellen.” En zij drongen tot aan 's konings zitplaats door.

Oberon spreidde de armen vol vreugde uit, toen hij Windekind herkende en kuste hem. — Dit gaf een gefluister onder de gasten en afgunstige blikken van het elfengevolg. De twee dikke padden in den hoek mompelden samen iets van „vleiers” en „kruipen” en „niet lang duren”; toen knikten ze elkaar veelbeteekenend toe.

Windekind sprak lang in een vreemde taal tot Oberon en wenkte toen Johannes om dichterbij te komen.

„Geef mij de hand, Johannes!” zei de koning. „Windekind's vrienden zijn de mijne. Waar ik

kan, zal ik u bijstaan. Ik zal u een teeken van ons verbond geven.”

Oberon maakte van zijn halsketen een klein gouden sleutelkje los en gaf dat aan Johannes, die het vol eerbied aannam en vast in zijne hand sloot.

„Dat sleutelkje kan uw geluk zijn,” ging de koning voort. „Het past op een gouden kastje dat kostbare schatten bevat. Maar wie dat heeft, kan ik u niet zeggen. Gij moet maar ijverig zoeken. Als gij goede vrienden met mij en Windekind blijft en standvastig en trouw zijt, zal het u wel gelukken.” De elfenkoning knikte daarbij hartelijk met het schoone hoofdje en overgelukkig dankte Johannes hem.

Daar begonnen drie kikkers, op eene kleine verhevenheid van vochtig mos gezeten, de inleiding tot een langzame wals te zingen en er vormden zich paartjes. De niet dansenden werden door een groen hagedisje, dat als ceremoniemeester werkzaam was en schutterig heen en weer vloog, naar de kanten gedrongen, — tot groote ergernis van de twee padden, die klaagden dat zij niets konden zien, — en daarna begon de dans.

Dat was eerst grappig. Ieder danste op zijn eigen manier en verbeeldde zich natuurlijk, dat hij het veel beter deed dan de anderen. De muizen en kikvorschen sprongen hoog op hun achterste pooten, een oude rat draaide zoo woest, dat alle dansers voor hem op zij weken, en ook een vette boomslak waagde een toertje met een mol, maar gaf het spoedig op, onder voorwendsel dat ze er een steek van in de zij kreeg, — de

ware reden was, dat ze het niet best kon.

Het ging echter zeer ernstig en plechtig toe. Men maakte er een gewetenszaak van, en gluurde angstig naar den koning om een teeken van goedkeuring op zijn gelaat te zien. Maar de koning was bang om ontevreden te maken en keek zeer strak. Zijn gevolg rekende het beneden hunne dankkunst mede te doen.

Johannes had zich bij dien ernst lang goed gehouden. Doch toen hij een klein padje zag rondzwieren met een lange hagedis, die het ongelukkige padje soms hoog boven den grond tilde en een halven cirkel in de lucht liet beschrijven, barstte zijn vroolijkheid in een schaterlachen uit.

Dat gaf opschudding. De muziek zweeg. De koning keek verstoord om. De ceremoniemeester vloog in volle vaart op den lacher toe en verzocht hem dringend zich wat gepaster te gedragen.

„Dansen is een ernstige zaak,” zeide hij, „en volstrekt geen bezigheid om uit te lachen. Het is hier een deftig gezelschap, waar men niet zoo maar voor de grap danst. Ieder deed zijn best en niemand verlangde uitgelachen te worden. Dat is een grofheid. Men is hier bovendien op een treurfeest om droevige redenen. Men moet zich hier fatsoenlijk gedragen en niet handelen, alsof men bij menschen was!”

Daar verschrikte Johannes van. Overal zag hij vijandige blikken. Zijn vertrouwelikheden met den koning had hem vele vijanden bezorgd. Windekind trok hem ter zijde:

„Het is maar beter, dat wij weggaan, Johannes!” fluisterde hij,

„gij hebt het weer verkorven. Ja! ja! dat komt er van, als men bij menschen is opgevoed!”

Haastig glipten zij onder de vleugels van den vleermuisportier door en kwamen in de duistere gang. De beleefde glimworm wachtte hen op.

„Hebt gij u goed geamuseerd?” vroeg hij. „Hebt gij koning Oberon gesproken!”

„O ja! het was een vroolijk feest,” zei Johannes, „moet gij hier altijd in de donkere gang blijven?”

„Dat is eigen vrije keuze,” zeide de glimworm op weemoedig bitteren toon. „Ik houd niet meer van die ijdelheden.”

„Kom,” zeide Windekind, „dat meent gij niet.”

„Het is zooals ik zeg. — Vroeger, — vroeger was er een tijd dat ik ook naar feesten ging en danste en mij met zulke beuzelingen ophield. Maar nu ben ik door het lijden gelouterd, nu . . .”

En hij werd zoo geroerd, dat zijn lichtje weder uitging. Gelukkig waren zij dicht bij den uitgang en het konijntje, dat hen hoorde aankomen, ging een weinig op zijde, zoodat het maanlicht naar binnen scheen.

Zoodra zij bij het konijntje buiten waren, zeide Johannes:

„Vertel ons uwe geschiedenis eens, glimworm!”

„Ach!” zuchtte de glimworm, „die is eenvoudig en droevig, Zij zal u niet vermaken.”

„Vertel haar, vertel haar toch maar,” riepen allen.

(Wordt vervolgd).

Vragen

VAN PROTESTANTEN

Uit „Der Wegweiser.”

1. Zijn Mormonen Protestanten?

De Mormonen zijn geen Protestantent, want zij hebben noch tegen de Katholieke, noch tegen eenige andere kerk geprotesteerd, waartoe zij vroeger hebben behoord. Volgens onze meening zijn de Protestantent diegenen, die een eigen kerk stichtten en daardoor tegen de godsdienstige gemeenschap protesteerden, waarvan zij tot dusver deel uitmaakten. Onze kerk heeft nooit deel uitgemaakt van een ander lichaam. Zij werd als de Kerk van Jezus Christus georganiseerd en zal dit immer blijven.

2. *Waarom is uw kerk dan geen Protestantische, daar gij toch ook het Evangelie van Jezus Christus gelooft, zooals het in de Heilige Schrift staat?*

De verklaring van het woord „Protestantisme” wijst er reeds op, dat men van een onjuiste stelling uitgaat, indien men zegt, dat kerken, die in de Heilige Schrift gelooven, Protestantische kerken zijn. Onze kerk, die in het Evangelie van Jezus Christus gelooft, zooals het in de Schrift is vervat, is geen Protestantische kerk, daar het Protestantisme als een door menschen ontworpen richting niet volkomen op Christus' Evangelie is opgebouwd.

3. *Waarin is het voornaamste onderscheid tusschen Mormonisme en Protestantisme gelegen?*

Het hoofdonterscheid tusschen beide godsdiensten ligt in hun oorsprong. Het Protestantisme

ontstond, toen de menschen tegen den Godsdienst der voorvaderen protesteerden en een nieuwe geloofsbelijdenis schiepen, die met hun religieuze idealen in overeenstemming was. De Kerk van Jezus Christus daarentegen, vond haar oorsprong in directe openbaringen van den hemel. Deze kerk werd ingevolge regelrecht goddelijk bevel gegrondvest en onderscheidt zich hierin van alle Protestantische kerken en gemeenschappen.

4. Gelooft u in den Bijbel?

Wij gelooven in den Bijbel als het woord van God, in zooverre het nauwkeurig is vertaald.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beschouwt den Bijbel als het eerste en belangrijkste van haar standaardwerken en onderscheidt zich van andere Christelijke gezindten daardoor, dat zij ook andere geschriften, welke in harmonie zijn met den Bijbel en dezen aanvullen, erkennen. Wat betreft de letterlijke uitlegging van den Bijbel overtreft onze kerk waarschijnlijk de andere nog. Wij maken ten opzichte van den Bijbel echter het voorbehoud eener foutieve vertaling hier en daar. Ofschoon wij vast gelooven, dat de oorspronkelijke geschriften Gods Woord aan den mensch zijn, gelooven wij ook, dat een volkomen juiste, betrouwbare vertaling van zulke oorkonden alleen mogelijk is door middel van de gave der vertaling, welke een der geestelijke gaven Gods is.

Deze gave nu, bezaten niet alle bijbelvertalers. In dit opzicht staan wij niet alleen, want verscheidene schriftgeleerden geven de aanwezigheid van fouten toe. Sommige van deze springen trouwens in het oog. Niettemin heeft een onpartijdig beoordeelaar reden genoeg zich meer over het geringe aantal fouten te verwonderen dan over het feit, dat er fouten in worden aangetroffen.

5. *Wat is het Boek van Mormon — een nieuwe Bijbel?*

Het Boek van Mormon is geen nieuwe Bijbel, doch vult dit Boek aan en bevestigt de waarheid ervan. Tevens bevat het een nauwkeurig verslag van Gods bemoeiingen met Zijn volk op het Amerikaansche vasteland, de voorvaderen der Indianen.

Het Boek van Mormon is een goddelijk geïnspireerd werk, dat oorspronkelijk op gouden platen was gegraveerd in de verbeterd-Egyptische taal en dat tusschen de jaren 1827 en 1829 door Joseph Smith, den eersten president en profeet van de Kerk van Jezus Christus, vertaald en uitgegeven werd. Deze platen werden Joseph Smith door een Engel overhandigd, onder wiens leiding de vertaling ter hand werd genomen.

Het verslag op deze platen stemt in alle opzichten overeen met de grond- en leerstellingen van het Evangelie van Jezus Christus, zooals deze in den Bijbel worden verklaard. In vele gevallen dient het Boek van Mormon ook om menig in den Bijbel niet duidelijk omschreven beginsel nader te verklaren. Voorts vindt men in dat boek de geschiedenis vermeld van de beschaving, waarvan men

de resten in den vorm van ruïnes in Midden- en Zuid-Amerika aantreft. Het is de eenige sleutel, die het geheim van de afkomst der Indianen ontsluit.

6. *Is de Bijbel dan niet het volledige woord van God?*

Neen, want ten eerste is de Bijbel als zoodanig niet volledig, ten tweede zijn de volkeren, waarvan in den Bijbel wordt gesproken, niet de eenige, waarmede God verkeerde en aan wie Hij Zijn wil bekend maakte, en ten derde is het ook nu weer, dat Hij zich met Zijn kinderen op aarde in verbinding heeft gesteld, evenals in de dagen van ouds.

Ten eerste: Er zijn 17 boeken, die in den Bijbel worden genoemd, die wij tot op heden niet bezitten, eenige daarvan zijn geschiedenissen, sommige zijn profetieën en andere zijn brieven aan de heiligen uit den tijd der eerste apostelen.

Ten tweede: Wat kan Jezus wel bedoeld hebben, toen Hij zeide: „Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn, deze moet ik ook toebrengen, en zij zullen Mijn stem hooren, en het zal worden ééne kudde, en één herder“? Het Boek van Mormon is Gods woord, de geschiedenis van een uitverkoren groep menschen.

Ten derde: God is dezelfde gisteren, heden en in alle eeuwigheid. Een der grootste onwaarheden in de volksmeening van heden is, dat de Heer des Hemels, ofschoon hij in vroeger tijden tot Zijn kinderen sprak, thans niet meer tot hen spreken kan of wil. Hij gaf beloften, dat Zijn Woord in het laatste der dagen opnieuw zou worden geopenbaard.

Ter Afwisseling

Dubbelzinnig. — Willem: „Moeder mag ik vandaag naar den Dierentuin gaan om naar de apen te kijken?”

Moeder: Maar Willem, hoe kun je nu zoiets vragen — naar de apen kijken, als je oom hier is!”

Safety first! — De autobestuurster rijdt over een landweg. Daar ziet zij twee monteurs, die langs een telefoonpaal omhoog klimmen.

„Wat een ezels!” zegt zij tot haar vriendin, „ze denken zeker, dat ik voor de eerste maal rijd.”

Gelukkige gedachte. — Een Zondagsschoolleerares had zich reeds lang veel moeite gegeven haar klas voltallig te hebben, doch steeds tevergeefs. Op een Zondag waren alle leerlingen aanwezig op één na.

„Dat is mooi”, zeide zij, allen zijn aanwezig, behalve Frits. Laat ons hopen, dat het werkelijk iets ernstigs is, waardoor hij verhinderd is.

Dubbelzinnig. — Patient: „Ach dokter, ik voel me zoo ziek, dat ik maar het liefste zou willen sterven!”

Dokter: „Dan hebt u er goed aan gedaan, dat u mij liet roepen.”

Definitie. — Onderwijzer: „Jan, wat is een synoniem?”

Jan: „Precies weet ik het niet, meneer, maar het is een woord,

dat je gebruikt, wanneer je het andere niet kunt spellen.”

Prettig beroep. — Klaas: „Het lijkt me een nare werkkring toe, dat van rekeninglooper. Overal waar je komt, ben je onwelkom.”

Kees: „Heelemaal niet, haast iedereen vraagt me nog eens terug te komen!”

Zij zal genoeg te zeggen hebben. —

Een zeer modern meisje kwam bij haar grootmoeder met een volgens de laatste mode ontworpen, ruglooze avondjapon.

Grootmoeder: „Het is een schande. Ik durf er niet aan te denken, wat je moeder wel zou zeggen, als zij je in die japon zag!”

Jonge dame: „Ik ook niet; het is de hare, weet u?”

Onbetwistbaar bewijs.

Buurmeisje: „Wat heb je gekregen, een broertje of een zusje?”

Kleine jongen: (verontwaardigd). „Het zal wel een meisje zijn, want ik zag, dat ze gepoederd werd.”

De beste manier. —

Vriend: „Je ziet er niet best uit, Jakob. Wat scheelt er aan?”

Jakob: Ik ben bij een dokter geweest, en hij wil me mijn appendix afnemen.”

Vriend: „Je appendix afnemen? Dat moet je niet toelaten! Zet hem op naam van je vrouw, dan kunnen ze er niet aankomen!”

UNITED STATES LINES

vestigen de aandacht op de verbinding naar AMERIKA via de Middellandsche Zee,

s.s. Manhattan

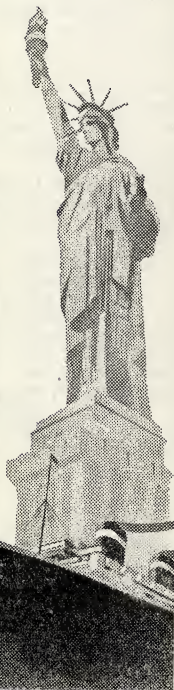
en

s.s. Washington.

De twee welbekende United States Lines' schepen „Manhattan“ en „Washington“ zullen de reputatie van Amerikaansche gastvrijheid hoog houden, niettegenstaande den oorlogstoestand. U kunt van niet te overtreffen comfort en service overtuigd zijn.

Iedere 14 dagen een afvaart
van NAPELS en GENUA

*„YOU ARE IN
AMERICA WHEN YOU
STEP ONBOARD“.*

ROTTERDAM
Atlantic Huis
Westplein 2

PARIJS
10,
Rue Auber

LONDON
7, Haymarket - S.W.1.
38, Leadenhall Str. - E.C.